

EĞİTİMİN TASARIMI VE TASARIM EĞİTİMİ İLİŞKİSİNE TEORİK BİR BAKIŞ

Özkal Barış ÖZTÜRK
Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Mimarlık Fakültesi İç Mimarlık Bölümü
ozkalbaris@gmail.com
<https://orcid.org/0000-0001-7625-0661>

ÖZ

Yeninin ve özelin arandığı her düzlemde olduğu gibi eğitim de tasarlanabilir bir bilinmeyendir. Eğitimin tasarlanmasıyla eğitimin nasıl bireyler tasarlayacağına dair bir üst hedef koyabilmek ve bu hedefe tasarımın amacına uygun adımlarla ulaşabilmek mümkün olacaktır. Eğitimi tasarlanamaz hale getirmek, eğitimi bir sosyolojik yapı olarak inşa edip kullanan ortodoksanın yaşam aracıdır. Her yeninin bir öncekini devirerek ilerlediği yenilenme akışına ekoller, akımlar, usuller, prensipler aracılığıyla tırnaklarını geçirerek tutunmaya çalışanlar için eğitim zaten tasarlanmış ve kutsal sonuna ulaşmıştır. Bu ilişkiler sisteminin belki de en kabul edilemeyeceği saha ise tasarım eğitimidir. Tasarım eğitimi, tasarlama eyleminin özü gereği ortodoksanın kalıplarına değil, kaynağı birey olan bir varlık inşa ve ifade zeminin çeşitliliğine muhtaçtır.

Anahtar kelimeler: *Eğitim, Tasarım, Tasarımcı.*

A THEORETICAL VIEW TO THE RELATION OF DESIGN TRAINING AND DESIGN OF EDUCATION

ABSTRACT

Education is an unknown that could be designed, as it is in every plane where new and special is sought. By designing the education, it will be possible to set an upper target for how the training will design individuals and to reach this goal with appropriate steps for the purpose of designing. Making education undesignable is the life tool of Orthodoxian that consturcts and uses education as a sociological structure. Education has already been designed and reached the sacred end for those who try to keep their fingernails through ecclesiastes, currents, methods, principles in the flow of renewal, where every new overturns the previous. Perhaps the most unacceptable area of this system of relations is design education. Design education, due to the essence of design action requires the diversity of the construction and expression ambiance of a form which is sourced out of individual, not the patterns of the orthodoxian.

Keywords: *Education, Design, Designer.*

GİRİŞ

Tasarlama eylemi, eyleyicisinin kendisiyle, çevresiyle ve bir birim olarak içinde yer aldığı kozmosun birimler dermesiyle kurduğu ilişkinin ölçeği bakımından 1/sonsuzdan 1/ben'e uzanan bir çeşitlilik arz etmektedir. Bu bağlamda tasarımcının ölçekler arasındaki geçişi sağlayan bir transformatör olduğu fikrine ulaşmak mümkündür.

Madde ile mana arasındaki tinsel bağı okuyacak ve yeniden kuracak olan tasarımcı işe öncelikle kendi maddesi ile manası arasındaki varoluşsal bağın çözümlemesini yapmakla başlamalıdır. Bu çözümleme ile tasarımcı varlığının somutlar ve soyutlar âlemindeki izini bir başka ifadeyle ben'ini işaretleyebilecektir. Ancak ben'ine dair bu tanımlayışın ardından ben'in l'ine yani tasarımına ulaşabilecektir. Dolayısıyla 1/ben yani tasarım, tasarlayıcısının varoluşsal biçimleniş ve yapılanışına ait örtük izleri barındıran bir kara kutudur. Bu kara kutunun deşifreyonu yapıldığında, diğer bir

deyişle tasarımdan tasarımcıya oradan da ben'ini inşa eden şantiyeye ulaşılmak istendiğinde karşılaşılabilecek temel olguların başında eğitimin geldiği fark edilecektir.

Eğitimin amacı ve niteliği ben'in yapılanış hassasiyetini belirleyecek, bu hassasiyet ise doğrudan 1/ben'de; tasarımda kendini deyişmez bir varoluşsal veri olarak gözler önüne serecektir. Bu bağlamda eğitim, ben'i tasarlayarak ben'in l'inde kendini gösterdiği gibi ben'in de eğitimi tasarlanabilir bir hedef olarak ele alabilmesi ve 1/ben'in hem maddi hem manevi izdüşümü olarak kurgulayabilmesi mümkündür. Eğitim insanı tasarlayabildiği gibi insan tarafından da tasarlanası bir eylem sahası olarak ele alınmalıdır. Eğitimin nasıl ben'ler tasarlayacağına ben'ler tarafından tasarlanacak olması...

Eğitimin tasarlanabilir bir hedef haline gelebilmesi için diğer tüm hedeflerde olması gerektiği gibi kavramlar düzlemine çekilerek zihinlere deyişmeyecek şekilde kazanmış olan somut derisinden soyulması, soyutlaştırılması gerekmektedir. Ancak bu yolla eğitim nesne düzleminden anlam düzlemine çekilip çıplaklaştırılarak tanımlanabilir ve tasarlanabilir hale getirilecektir.

EĞİTİMİN TASARIMI VE HATALARI ÜZERİNE

Eğitme fiilinin üçüncü tekil faili ile bulma ve fark etme fiillerinin öznesi olan birinci tekil arasındaki çarpışma, tasarlama eyleminin akış yönünün belirlenmesinde rol oynayacak temel parametreleri göz önüne serecektir. Eğitimin 1/1 ölçekli bir boşluk yamama sistematiği olduğu, eğitilenin de kendinde var olduğu dikte edilen boşluğu sadece *görevlendirilenler* aracılığıyla dolduracağı fikrini zihinlere çıkmayacak şekilde kazıyan somutlar dünyasının ruhbanları için bu saha deyişmez bir yeniden yapılanış aracıdır. Maddeler dünyasına hapsedilen ve kendine ait olmayan bir eksiklik tanımıyla tamamlanmaya mecbur bırakılan kişi; temel ihtiyacın fark etmek, bulmak ve kendini inşa etmek yerine güdülenerek ya da güdümlenerek bir iş görür hale gelmek olduğuna mecbur bırakılacaktır. 1/1'ler dünyasının üzerine eklediği bilgi görünümü barkodlar aracılığıyla insan imal etmeyi varlık devamlılığının vazgeçilmez gören sanrısız güç odakları için eğitilen konumundakilerin giydirilmiş birer yoz adaptasyon olması kaçınılmazdır. Ki giydirmeye görevi yüklenmişlerin de zamanında benzer bir sürecin ürünü; geri dönüşüm kutusundan hayata aktırılmış yaşayan birer çöp olabilme ihtimali de unutulmamalıdır...

Eğiten, nesneleştirerek aktardığı bilgi görünümündeki algı etiketlerine yobazlaşan benliği aracılığıyla mecbur olacak ve eğittiğini sandığı muhatabını da benzer bir mecburiyet sarmalının içine sokmayı görev tanımı halinde okuyacaktır. Kendini eğitilen olarak tanımlayanın ise dikte edilen eksiklerinin yalnızca eğitenin yamalarıyla tamamlanacağına inanacak şekilde programlanmış olması nedeniyle eğiten ile eğitilen arasında geçmesi gerekli görülen ilişkinin aracı diyalog değil, her iki kimliğin de yapılanışını sağlayan *ruhbanların* onlar ağzından hayata geçirdiği uyumlu gibi görünen tükenmez birer monologdur.

Bu ilişkiler düzenine bakıldığında bilgi; bilgiye sahip olduğu sanılana da bilgiye muhtaç olduğu sandırılana da ait olmayan başı başına bir sanrısız güçtür. Eğiten, eğitime konumunda bulunmasına neden olan bilgi görünümü barkodları hayvan ben'ini (ID ego) tatmin eden birer fetiş nesnesi, başkalarının ben'i (Süper ego) tarafından adreslenen birer tabu olarak ruhuna yapıştırılacaktır. Ne var ki bilgi ben'in benine ait olmadığı için kendine yabancılaşacaktır. Bildiğine inanmak zorunda kalmak bilmenin yerine geçecek; bilginin boşluğunu bildiğine inanmak dolduracaktır. Dolayısıyla bu noktada ne eğitime eyleminin sahibi eğitimi; ne de eylemin nesnesi bilgidir. Bilgi diye aktarılan nesne, kişiyi bildiğine ve bu bildiğini sandıklarını aktararak eğitebileceğine inandıranlarıdır. Böylelikle kendini görevlendiren ruhbanların diliyle bilgileştiği sanılan barkodları adresine ileterek sanrısız güçlerden ölçeği oranında pay kapmış minik ve alabildiğine aciz bir tanrıçık olacağını umanların bilmek ve bulmak kavramlarının 1/sonsuz ölçeği karşısında hiçleşeceği aşıkardır. Bu akışın bir benzeri de eğitilen için çoktan kurgulanmıştır.

Eğitilen; eksikliği var sayılan bilginin bir bilen aracılığıyla - kaynağının kendisi olması baştan imkânsızlaştırılarak - ona bahşedileceği fikri ile eğitim sürecinin edilgen tarafı olmakla yetinmek durumundadır. Dolayısıyla eğitenin bildiğini sandıklarına programlanışı gereği mecbur kalmış; bilgi adı altında eksikliklerini giderdiğini umduğu barkodları hayvan ben'ini diktiği tarlanın korkuluğu

haline getirmiştir. Diğer taraftan da kendini kimliklendirecek olan bilgimsi barkodları yapıştırarak bilenlerin varlığını, niteliğini ve nedenselliğini sorgulanamaz birer sanrısız güç halinde ezberleyerek kellesini başkalarının ben'inin tabular sunağına uzatmıştır. Anlaşılacağı üzere bilme ihtiyacının ve bilgisizliği bilgi ile devirme arzusunun yeşerdiği kaynak ben'in beni değil; eylem paydaşlarının karşılıklı sağlamlasını yapan çaresizlik kaynaklı tutuculuklarıdır.

“Grubu oluşturan kişilerden hiçbirinin bir reformu başlatma olanağı yoktu. En ufak reform girişimi, hem ilkel hem de gerilim yüklü yapılarda yapılacak en basit değişiklik, kaçınılmaz olarak bireylerin ya da ailelerin hak ve ayrıcalıklarının azaltılması ya da yok edilmesini söz konusu edebilirdi. Bir tür tabu, bu toplumun üst kesiminin böylesi ayrıcalıklara dokunmasını, hele de bunları ortadan kaldırmasını yasaklıyordu. Bu yöndeki her girişim, belki de haklı olarak, kendilerine bu hakları tanıyan yapıların, kurulu düzenin en ufak bir ayrıntısına dokunulduğu takdirde yıkılmasından çekinen geniş ayrıcalıklı kesimleri karşısına alırdı. Böylece hiçbir şey değişmedi.” (Elias, 1985)

Somutlar dünyasının 1/1 ölçekli sanrısız görev dağılımı ve bu dağılımı kaçınılmaz görenlerin eğitimi kavramlaştırmayacakları, dolayısıyla eğitimi tasarlanabilir bir var olmayan olarak ele alamayacakları şüphesizdir. Hâlbuki her iki eylemcisi aracılığıyla 1/1 ölçeğin maddeselliğine terk edilen eğitimin de tüm birimler gibi soyutlar dünyasına çekilerek kavramlaştırılmasından başka yol yoktur. Eğitim kavramlar düzlemine çekilip tanımlandığı an tasarlanabilir bir hedef haline gelerek bireyselleşecektir. Ki bu kavramsallığı beraberinde getirecek olan tanımlama eyleminin eğitim üst başlığının yanı sıra eğitim aracı olan konu alt başlıkları için de geçerli olması kaçınılmazdır. Eğitimin tanımı eğitim ürünü bireyin tasarımında kullanılacak verileri seçecek, bu veriler de kendi kavramsal manalarını sürece dâhil ederek sonucun niteliğini belirleyecektir. Öncelikle nasıl bir bireyin tasarlanacağı tanımlanacak, bu tanım uyarınca izlenecek tasarım yolu ve veriler de sistemdeki yerini alacaktır. Ancak bu akışın vurgulanması gereken temel ayırt noktası eğitim tasarımı aracılığıyla ulaşılabilecek sonucun; kararları, kimliği, tavrı, kendini tasarlayış ve yapılandırış şekli nedeniyle şahsiyet temeline oturan bir birey olmasıdır; doldurulmayı bekleyen ve doldurulduğu kadar kimliklenecek olan boş bir bardak değil...

Anlaşılacağı üzere eğitim tasarımının ürünü olan birey, tasarlama sürecine dâhil edilmesi kaçınılmaz temel birimdir. Aksi takdirde sürece müdahil olamaz hale getirilen sonuç hedefinin, sadece tasarlayıcısının ona atfedeceği kimlikle yetinmesi gerekecektir ki eğitimi tasarlayış biçiminde bile en ufak bir değişimin kendi varoluş sistematiğini bozacağına inanan *homo academicus* türü için bu başlı başına bir olması gerektir. Usta bir *homo academicus* nasırlaştırdığı öğretisini ve öğretiş biçimini önu gelene - bireyselleşmesi gereken bir varlık olduğuna bakmaksızın - yapıştırma kabiliyetine sahiptir.

Bu bağlamda nasırlaşmış bir yapı halinde kendini göstermesine rağmen kutlu bir üretim kalıbıymışçasına zihinlere mihlanan ekolleşme olgusunun eğitim tasarımının zanaatlaşmasına neden olacağı da unutulmamalıdır ki *homo academicus*'un *usta* nitelemesiyle vurgulanmasının sebebi de sanatlaşması mümkün olan eğitim tasarımını zanaate hapsediyor olmasındandır.

Ekol; eğitimi tasarlayanların - tasarlayış niyet ve biçimini belli eden - değişmez imzası, akademik standardizasyonu tasdik edenlerin kurumsal kaşesidir. Dolayısıyla tasarım ürünü birey kendini biçimlendiren eğitim yapısının retrospektifindeki yerini alan; anlamlı görünmesine rağmen sadece ürünü olduğu yapıyı taçlandıran bir parça haline gelecektir. Ekol sınırlarına bağımlı kalan bir eğitim; tarz, üslup, stil ve izm kelepçeleriyle kilitlemiş bir tasarımın akademik izdüşümüdür...“Devamlı çürüyen bir toplumun ya da grubun yok olmadan önceki son işi; kurallar kitabının yeni ve genişletilmiş baskısını yapmak olacaktır.” (Parkinson,1957)

Aktarılabilecek konuya ve aktarış biçimine 1/1 ölçekli bir madde olarak bakan eğitim paydaşları için nasırlaşacak olan bir diğer kutlu kavram da *müfredattır*. Anlatanın neyi, ne zaman ve ne şekilde anlatacağını şaşmaz hale getirerek eğitim tasarımını zanaat olmaya mahkûm etmesi yoz adaptasyonun eğitimdeki bir diğer yansımasıdır. Eğitme eylemi ve adımlarının tanımsızlığı, bu boşluğu doldurmakla görevli olan *kadim bilenler* aracılığıyla zaten doldurulmuştur. “Baskın gruplara göre dünyanın güncel hali zaten olması gereken haldir...” (Kaya, 2007)

Eğitilen ise bu nasırlaşmış sistem içinde doğru nasırı zamanında ve gerektiği kadar taşıdığı müddetçe başarılı ve makbul görülmekten başka çaresi olmayan masum bir tendir. Ki bu masum ten de gelecekte benzer bir nasırı aktarmak ve giydirmek zorunda olduğunda kullanacağı kendine ait olmayan yolu maruz kaldığı bu akış uyarınca ezberler. Bu nasır transferine ayak direyenler ise yapılaşan eğitim ruhbanları için ehlileştirilesi birer marjinaldir.

Müfredat kavramının kendini ele verdiği en belirgin nokta tasnif edilmiş, dilimlenmiş ve aşamalandırılmış öğretisinden ödün veremiyor olmasıdır. Usuller ve prensipler listeleri halinde aktarılan her bilgi görünümü barkod eğitilenin eylem sürecinin denetlenmesini, kontrol edilmesini ve dolayısıyla başkalaşmamasını sağlamak içindir. Eğitime eyleminin muhatabındaki etkisi, aktarım şeklinin kalıplanmışlığı ile sabitlenecek ve eğitilenin tepkisi de bu kalıplanmışlık nedeniyle öngörülebilir hale getirilerek olabildiğince pasifleştirilecektir. Bu bağlamda eğiten için de, eğitilen için de oynanan oyunun adı sosyolojik yapı – eylem ilişkisinde de görüleceği üzere benliğini karşı tarafa teslim ederek mağlup olunacağı başından belli şekilde oynanan çift taraflı bir duvar tenisidir. Her iki paydaş için bilgi de, muhatabı da nesneleşmiş birer yapıdır. Eğitilen eğitildiğini ispat için çabalamakla, eğiten ise eğitebildiğini kanıtlamak için uğraşmakla görevlidir. Eğitimin bu zemine çekilmesiyle eğitenin de, eğitilenin de oynadıkları şursuz ve içselleşemeyen oyunu kaybetmesi kaçınılmazdır. Kazanıldığı umulan an bile sanrıdır...“Eğitimin ilk planda ne kadar interkatif ve ne kadar öğrenci özgürleşmesini gözetten bir yaklaşımı olsa da, nihai amacı itaat edecek bireyler oluşturmaktır.” (Aktay, 2007)

Hâlbuki tasarımın sisteminin akademi düzleminde de devam etmesiyle, eğitmekle görevlendirilenlerin eğitim sahalarını soyutlar âleminin bir kavramı haline getirip tanımlamaları ve tasarlanan eğitimin içinde oluşan soyut mana boşluğunun eğitilen aracılığıyla doldurulması mümkün kılınacaktır. Ki bu başlı başına eğitimin sanatlaşması durumudur. Diğer taraftan da bir tasarım ürünü haline getirdiği eğitimi tüm tasarım ürünlerinde olduğu gibi yenilemek adına devirmeye mecbur kalan eğitimcinin de yenilemesinin önü açılacaktır. Böylelikle bilgi aktarma eyleminin tasarlanması araçlığıyla hem aktaran, hem de muhatabı, aktarılan konu ölçeğinde kendi tasarımları ile kendilerini besleme; boşluklarını madde ile değil mana ile doldurma fırsatı bulacaklardır.

Eğitimin tasarlanabilir hale getirilmesiyle her iki paydaş da aralarında geçecek bilgi temelli bir oyunun dengeli muhatabı olabileceklerdir. Eğiten için bilgi, üretilmesi ve aktarılması bakımından daima tazelenmesi gereken bir devirme aracı ve nesnesi haline gelebilecektir. Bilgi ile bilen ve aktaran kişi arasında diyalog kurulmasıyla kişi bilgiyi ve bilgiyi üretme – aktarma biçimini yapılaştırarak sorgulayacak, bilgiyi devirerek ötelediği yeni bilgi ile bireysel yenilenmeciliğini taze tutabilecektir. Bilgi üretme eyleminin tasarlama akışıyla olan paralelliğine bakıldığında, bilgiye ulaşma ihtiyacı ile bilgi çözümü arasındaki izdüşüm hattını kurabilme oyununun kesintisizliği kavranacaktır. Tasarlanan her bilgi bir öncekini devirecek; geçersizleşenin yerine geçerli bir yeni inşa edilecektir.

Eğitim, tanımlanabilir bir soyutluğa ulaştığında her zeminde kutsanan bilinç kavramı da bilmek fiilini beraberinde getirecek; zaten tanımlanmış bir somutluk arz ettiğinde ise mecbur kıldığı inanma eylemi nedeniyle inançla yer değiştirerek kendini silecektir...

Eğitim tasarımının temel verisi olan eğitilen, kendi yapılanışına imza atabilmek için *ruhbanların* eklemelerine değil; varlığında gizli olan ve bulunduğu anda yaşamı deşifre eden kodları kavrayabilecek bir bilince ulaşmaya muhtaçtır. “Bilinç; özgürlüğünü imgede sanat olarak gerçekleştirir” (Sartre, 1965)

TASARIM EĞİTİMİ VE HEDEFLERİ ÜZERİNE

Yukarıda ifade edilen ilişkilerin kendini en tahammül edilemeyecek şekilde gösterdiği saha ise tasarım eğitimidir. Yaşama temas ederek biriktirdiği verileri sanatsal bir yeniye ulaşmak amacıyla yan yana getirerek ilişkilendirme nosyonunun başrolü oynadığı tasarım eğitiminde ne eğiten ne eğitilen algılayışlarına, ne de bilginin barkodlaşarak tenlere, ruhlara, zihinlere yapıştirilmesine yer vardır.

Tasarlama eylemi bir yönüyle ben'in altını 1'ler ile çizibilme tutkusudur ve bu tutkunun akademik düzlemdeki paydaşlarını arkaik tanımlayışlarla birbirinden ayırabilmek tasarımın özünü çeliştiği için geçersizleşmeye mahkûmdur. Tasarım eğitimi, bilgisizlik boşluğunu bilgi yamalarıyla doldurmak yerine bilgiyi her paydaş için ve onların tüm anlam arayış-buluş-ifade ediş özelliklerine uyacak çeşitlilikte yapılandırılmalıdır. Tasarım eğitiminde ben'in ifadesiyse korunması ve güçlendirilmesi hatta üzerindeki tüm baskıların eğitim sistemi aracılığıyla inşa edilecek olan yapay taşıyıcılara aktararak öznesini yormaktan uzak tutar hale getirilmesi esastır. Tasarımı tasarlanabilir görmeyen bir tasarım eğitimi, nasıl düşünceğini bile kopyalayarak içselleştiren birer raf ürünü imal etmekten öteye geçemeyecektir.

Bahsi geçen ekol, müfredat vb. kavramlar tasarım eğitiminde usuller ve prensipleri de yanına alacaktır. Tasarlama eyleminin hangi adımlarla, hangi aşamalarla listelenmesi gerektiğine yarayan bu akış aslında kimin neyi nasıl üreteceğini kontrol altında tutma amacı güden, böylelikle düşünme ve ifade sınırlarının *bilenler* tarafından belirlendiği bir oyuna dönüşmeye başlar. Ulaşacağı yeni aracılığıyla ben'in işaretlenmesini beslemesi gereken tasarım eğitimi, bilenlerin şahsi yenisine ulaşılmasını mecbur bırakan bir suiistimal sahası haline evrilir.

Tasarım eğitiminde şüphesiz ki aktarılması gereken değişmez bilimsel verilere ve kavranması gereken pratik nesnel gerçeklere de yer vardır. Ancak tasarımın teknik alt yapısına dair bilgi paylaşma yöntemi, kavramsal düzlemde ilerleyen düşünme ve ifade arzusunun kişisellik arz edecek olan çeşitlenmişliğini engelleyecek şekilde kullanılmamalıdır.

Tasarlamak ulaşıldığı anda bir yenisini hedef haline getirecek olan kusursuz bir ufuktur. Bu ufka ulaşma tutkusuna sahip olanlarınsa denenmiş yol haritalarına, emanet alınmış köhne pusulalara ya da tecrübeyle sabitlendiği söylenerek kutsanan patikalara ihtiyacı yoktur.

SONUÇ

Tasarım ben'in ben'inde gizlenmekte olan bir cevherdir. Bulmayı mesele edinenlerin arayacağı tek adres de kendileridir...*Geçirdiği kalp ameliyat sonrası aylarca yoğun bakımda kalan şeker hastası yaşlı bir kadın taburcu edildiğinde tedavi edilmesi gereken ikinci bir sorunla karşılaşmıştır. Uzun süre hareketsiz yatmış olması nedeniyle kalçasında oluşan yaralar oldukça geniş ve derin bir çukur haline gelmiş; şeker hastalığının bu engellenemeyen sonucu kadını perişan etmiştir. Bir yumruğun sığabileceği bu koca deliğin kapanması için her ne kadar akıllara ilk çare olarak o boşluğu dolduracak bir doku nakli gelse de bu sorunun ameliyata gerek kalmadan çözülmesi gerekmektedir. Bilinmeyen bir yerden, bilinmeyen bir şekilde kadın kadar yaşlı bir pansumancı bulunur. İşinin ehli olduğu her halinden anlaşılın bu ihtiyar minik çantasının içinden sıradan bir ustura çıkardığı an yaşlı kadın ve ailesi dona kalır. İhtiyar pansumancının bu koca deliği usturayla kazıyarak kapatacağını söylemesi ise herkesi dehşete düşürür. İhtiyar jiletini değiştirdiği usturayla önceden bir miktar uyuşturduğu bölgedeki çukuru kazımaya başlar. Çukur iç çeperini parçalarcasına kazıyan adamın her hamlesiyle tedirginlikle karışık inleyen kadıncağız bu işlemin haftada üç kere tekrarlanacağını öğrendiğinde neredeyse çukuruyla yaşamaya razı hale gelir. Ne var ki bu mümkün değildir. Kazıldığı anda nasırlaşan ölü derinin atılmasıyla meydana çıkan canlı ve bir o kadar da kanlı doku ihtiyar pansumancıya mecbur bırakır herkesi. İhtiyar dediği günlerde gelir. Sürekli jiletini değiştirdiği usturasıyla son müdahaleden bu yana kabuk bağlayan çukurun içini kazır, kazındıkça canlanan dokular birbiriyle bağlanarak deliği adım adım daraltır. Haftalar geçer ve sonunda ihtiyar pansumancının usturasıyla kazınan koca delik kendini kapatır. Çukur kazılarak canlandığı için kapanır; hiçbir şey eklenmeksizin... (Bu anlatı, yazarın şahit olduğu bir olaydan uyarlanmıştır.)*

KAYNAKÇA

Aktay, Yasin (2007) "Pierre Bourdieu ve Bir Maxwell Cini Olarak Okul" Ocak ve Zanaat içinde, Derleyenler: Güney Çeğin, Emrah Göker, Âlim Arlı, Ümit Tatlıcan. İstanbul: İletişim Yayınları. S. 473.

Elias, N. (1985) "La societe de cour" s. 330. "Pierre Borudieu – Pratik Nedenler" içinde. 2005 s.44. Hil Yayınları. Çeviren: Hülya Uğur Tanrıöver

Kaya, Ali, (2007) "Pierre Bourdieu' nün Pratik Kuramının Kilidi: Alan Kavramı" Ocak ve Zanaat içinde, Derleyenler: Güney Çeğin, Emrah Göker, Âlim Arlı, Ümit Tatlıcan. İstanbul: İletişim Yayınları. S.401

Parkinson, C.,N.(1957) "Parkinson's Law". Yenilikçi Birey, Zinde Toplum içinde. s.63.Derleyen: John, W. Gardner. İstanbul: İlgı Yayıncılık.

Sartre, J.P. (1965) "L' Imaginaire, l' oeuvre d'art." Paris. s. 239 -246